

ת"פ 43163/02/18 - מדינת ישראל נגד י ב י

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 43163-02-18 מדינת ישראל נ' ב י

בפני
כבוד השופט עמית מיכלס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
י ב י

הנאשם

גזר דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו ובמסגרת הסדר די בכתב אישום מתוקן בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. בהתאם להסדר הדי הופנה הנאשם לשירות המבחן לצורך הכנת תסקיר לעונש, במסגרתו התבקש שירות המבחן לבדוק, בין היתר, גם את אפשרות ביטול הרשעתו.

2. על פי החלק הכללי ופרק העובדות של כתב האישום המתוקן, היו במועד הרלבנטי לכתב האישום הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים, כאשר במועד הרלוונטי לכתב האישום שרר ביניהם ריב על רקע קעקוע שקעקעה המתלוננת על גופה. בתאריך 30.12.17, במהלך שיחת טלפון שהתקיימה ביניהם, אמר הנאשם למתלוננת: "כמו שאנסת לי את הנשמה ככה אני יאנוס את הנשמה שלך, אין אצלי רחמים, רחמים יש רק בשמיים, שאני אסיים אתך את לא תרימי את הראש".

בתאריך 31.12.17 בסמוך לשעה 11:00, הגיע הנאשם לבית אמה של המתלוננת, וכשנענה על ידי האם שהיא תגיע בעוד 10 דקות, יצא מהבית ואמר: "אני אזיין אתכם בתחת גם אותך וגם את ה, זה לא יעבור לכם בשקט". בהמשך, משהגיעה המתלוננת לבית, אמר לה הנאשם: "אני אאנוס אותך יא מטומטמת". בנסיבות אלה בירר הנאשם עם המתלוננת איזה מהרכוש המשותף היא רוצה. משענתה לו המתלוננת שאינה יודעת, אמר לה הנאשם: "אין לא יודעת נשמה, את יודעת היום זין שלי את תקבלי. אני אפגע בך לפני שאני אתן לך משהו יא טמבלית".

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן מיום 15.11.2018 עולה שהנאשם נשוי למתלוננת מזה כשלוש שנים ולדבריו הוא עצמאי ובעל מספר עסקים.

אשר לעבירה הנוכחית ציינה קצינת המבחן שהנאשם חש חרטה ובושה נוכח התבטאויותיו הבוטות, הפוגעניות והמאיימות, לקח אחריות והביע צער על הפגיעה באשתו. הנאשם הסביר שהרקע למעשיו היה ויכוחים חוזרים ונשנים לאורך הקשר הזוגי, כאשר ברקע בחירתה לקעקע את גופה בניגוד להסכמתו. לדברי הנאשם האירוע היווה נקודת מפנה ביחסיו עם אשתו ומאז חלה הטבה משמעותית ביחסיהם ובתקשורת ביניהם. הנאשם ציין בפני קצינת המבחן שבעקבות האירוע פנה לשיחות ייעוץ עם מטפל ברפואה סינית, בהתאם להשקפת עולמו הרוחנית, שלדבריו סייעו לו ללמוד להגיב באופן מאופק ובוגר יותר במצבים דומים בעתיד.

תוכנה של השיחה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת פורטה בתסקיר שירות המבחן. מבלי להיכנס לפרטי השיחה, ניתן לסכם ולומר שהמתלוננת הביעה תקווה לכך שהפגיעה בנאשם תהיה מינימאלית, ציינה שמדובר בהתפרצות אלימה חריגה בהתנהלותו של הנאשם בכלל ובקשר הזוגי בפרט, וכי העבירה בוצעה בתקופה מתוחה ביניהם.

שירות המבחן התרשם שהנאשם מתפקד באופן תקין בכל מישורי חייו, אינו מאופיין בדפוסים אלימים וציין את הרקע לביצוע מעשיו.

הנאשם שלל נזקקות טיפולית או רצון להמשך הקשר עם שירות המבחן. לפיכך המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש של של"צ בהיקף של 140 שעות, והנאשם הביע נכונות לכך.

אשר לסוגיית ביטול ההרשעה, ציין שירות המבחן את חששו של הנאשם מאפשרות הרשעתו נוכח הפגיעה שעלולה להיות בעיסוקו הנוכחי בתחום הנדל"ן, כאשר הנאשם משתתף בפרוייקטים שונים, חלקם מול חברות ציבוריות. חרף בקשת שירות המבחן לא הוצגו מסמכים כלשהם בהקשר זה. לצד זאת ציין שירות המבחן את העובדה שהסיכון מצדו של הנאשם פחת, את העובדה שקבל על עצמו את האחריות להתנהגותו הפוגענית, ואת רצון שני בני הזוג להמשיך בחיים משותפים. על אף אי הצגת המסמכים מהם ניתן להתרשם כי תתרחש פגיעה קונקרטית בנאשם במידה ויורשע בדין, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם, זאת בשל "הערכתנו כי בשל אופי תפקודו התעסוקתי ההרשעה עלולה לפגוע בחייו במישור התעסוקתי".

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הציג את רישומו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעה קודמת משנת 2011 בעבירה של העסקת תושב זר. אשר למעשים בהם הורשע הנאשם ציין שמדובר באיומים ב"רף גבוה מאוד" שהופנו כלפי אשתו, תוך שהפנה למלים הקשות שהוטחו באשה.

ב"כ המאשימה ציין שהתסקיר שהוגש הינו תסקיר חיובי, הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הביע צער על מעשיו, חש חרטה ובושה.

לאור חומרת המעשים מזה והתסקיר החיובי מזה, ביקש ב"כ המאשימה להסתפק ברף הנמוך של מתחם הענישה

שנקבע לעבירת האיומים, קרי הטלת מאסר מותנה, של"צ בהיקף 140 שעות, קנס כספי והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

אשר לשאלת ביטול ההרשעה התנגד לכך ב"כ המאשימה בנימוק שלא הוצגה כל פגיעה קונקרטית בתעסוקתו של הנאשם, העוסק בעסקי נדל"ן, וכל שנטען על ידי הנאשם לא נתמך באסמכתאות. עוד הזכיר שלנאשם ישנה ממילא הרשעה קודמת, עובדה שלא הפריעה לו לנהל את עסקיו עד כה.

5. מנגד הציג ב"כ הנאשם מכתב מאת רואה החשבון של הנאשם [נ/1] בו כתב רואה החשבון שהנאשם הינו שותף בעסק יזמות ונדל"ן, כאשר כמנהל בכיר, הינו אחראי לכל נושא המכרזים מול משרדי הממשלה והמוסדות המוניציפליים. עוד נכתב במכתב שתנאי הכרחי לעבודתו של הנאשם הוא העדר רישום פלילי. מכתב נוסף שהוצג נכתב על ידי המטפל ברפואה סינית שטיפל בנאשם, המאשר שהנאשם מטופל אצלו החל מחודש ינואר 2018 בעקבות האירוע נושא כתב האישום.

בטיעוניו ציין ב"כ הנאשם את העובדה שמעשיו של הנאשם התבצעו בתקופה מתוחה בין בני הזוג על רקע ניסיונות בני הזוג להרות באמצעים מלאכותיים, וכן שמדובר באירוע חריג מאוד שאינו מאפיין את הקשר ביניהם. הנאשם התחרט, קיבל אחריות על מעשיו ופנה מיוזמתו לטיפול.

אשר למלים בהן השתמש הנאשם נטען שעל אף שמדובר במלים בוטות, ספק אם הן מהוות איום, ומכל מקום אין מדובר באיום ברצח ואין מדובר באיום ברף עליון.

ב"כ הנאשם ביקש להימנע מהרשעתו. בהתייחס להרשעתו הקודמת של הנאשם הדגיש שמדובר באירוע משנת 2009 בגינו נדון הנאשם בשנת 2011, ולפיכך ההרשעה הייתה אמורה להתיישן אלמלא נפתח התיק הנוכחי.

ב"כ הנאשם הפנה לפסקי דין בהם נמנעו בתי המשפט מלהרשיע נאשמים שביצעו עבירות דומות.

אשר לפגיעה הקונקרטית, טען שישנם מקרים מורכבים, בהם על בית המשפט לשקול גם את הפגיעה ביכולת הנאשם להתפרנס, ההשלכות של ההרשעה על בני משפחתו של הנאשם ופגיעה במרקם החיים הזוגי.

6. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה ואמר בפתח דבריו: "...כל התקרית שקרתה ביני לבין אשתי, זה משהו שלא מאפיין לא אותי ולא אותה." הנאשם סיפר שהוא ואשתו החלו לעבור טיפולי פוריות. אשר לשאלת ההרשעה הדגיש הנאשם עד כמה הדבר משמעותי עבורו, לאור העובדה שלאחר הרבה שנים הצליח "להגיע למצב בכלל של לתקשר מול אותם גופים ולנסות ולהתנהל ולהתקדם קדימה בחיים שלי". עוד הדגיש שלהרשעה השפעה על הקשר בינו לבין אשתו, וכי הדבר "מציק".

סוגיית ביטול ההרשעה

7. ביטול ההרשעה מהווה חריג לכלל לפיו מקום שהוכחה אשמתו של אדם יש להרשיעו בדיון.

כפי שנקבע לא אחת בפסקי דין של בית המשפט העליון, הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית מהווה תוצאה מתבקשת של הוכחת האשמה הפלילית ונועדה להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, לשקף את הפסול שבמעשה בעיני החברה, ולאפשר הטלת עונש מרתיע במידת הצורך.

חרף הכלל האמור, נקבע בפסיקה הישראלית הכלל לפיו הענישה לעולם תהיה ענישה אינדיבידואלית כאשר נקודת המוצא היא שבמורכבות החיים האנושיים עשויים להיווצר מצבים שונים אשר אינם מתאימים להחלת הכלל המחייב הרשעה פלילית, לאחר הוכחת האשמה.

במצבים אלו, שהינם כאמור מצבים חריגים ומיוחדים, עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של ההרשעה הפלילית בנאשם לבין התועלת שתצמח מהרשעתו לאינטרס הציבורי החברתי הכללי [ראו ע"פ 9893/06 לאופר נגד מדינת ישראל (31.12.2007)].

8. לצד זאת נקבע שהימנעות מהרשעה הינה בבחינת "חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" [ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (להלן: עניין כתב)].

עוד נקבע בעניין כתב שהימנעות מהרשעה אפשרית בהצטברותם של שני גורמים מרכזיים: האחד, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. השני, על הרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, כאשר עמדת הפסיקה היא הוכחת קיומו של נזק קונקרטי שיפגע בסיכויי השיקום כתוצאה מההרשעה.

אשר לטיב הדרישה לקיומו נזק קונקרטי נקבע ברע"פ 7224/04 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014) (להלן: עניין פרנסקי) שיש לבססה היטב בראיות:

"אין לקבל גישה לפיה די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי כדי להימנע מהרשעתו של הנאשם, יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו", ולבסס טענות אלה בתשתית ראיתית מתאימה... אין די בהצגת הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש".

[ראו גם: רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (21.10.2018)].

לאחרונה דחה בית המשפט העליון את הגישה לפיה ניתן להגמיש את הכללים שנקבעו בפסיקה לצורך הימנעות מהרשעה, וחזר על מושכלות היסוד בדבר הדרישה להוכחת נזק קונקרטי מוחשי ומשמעותי [רע"פ 6403/18 יניב הרוש נ' מדינת ישראל (28.11.2018), פסקה 9 (להלן: עניין הרוש)].

ומן הכלל אל הפרט

9. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים והנאשם, עיינתי בתסקיר שירות המבחן ובנ"1, מצאתי שעניינו של הנאשם

אינו נמנה על אותם מקרים "חריגים ויוצאי דופן" המצדיקים את סיום ההליך הפלילי תוך הימנעות מהרשעתו, ועניינו אינו שונה מעניינם של נאשמים רבים נוספים במצבו ובנסיבותיו.

אשר לסוג העבירה וטיב המעשים בהם הורשע הנאשם, מצאתי שאין בהם, כשלעצם, כדי לשלול את האפשרות להימנע מהרשעת נאשם, זאת על אף חומרתם וכיעורם, והדבר אף עולה מפסקי הדין שהוגשו מטעם ההגנה.

לצד זאת, ככלל, תיקים של אלימות בתוך המשפחה, ובכלל זה הפניית איומים כלפי בן הזוג, מצדיקים הטלת עונשים מחמירים, זאת כחלק מהצורך להילחם בתופעת האלימות בכלל ואלימות בתוך המשפחה בפרט, עובדה שיש בה כדי להשפיע גם על סוגיית ההרשעה.

לעניין עבירות בתוך המשפחה, יפים דברי השופטת פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

10. אשר לשאלה אם מתקיימת פגיעה קונקרטית בנאשם ובשיקומו, אני סבור שפגיעה כאמור, לא הוכחה, וודאי לא כזו העומדת באמות המידה שהותוו על ידי בית המשפט העליון. בפתח הדברים אציין שמגיליון הרישום הפלילי של הנאשם עולה שלנאשם הרשעה קודמת כבר משנת 2011, כאשר התיק הפלילי בגינו הורשע נפתח עוד בשנת 2009. עובדה זו לא הפריעה לנאשם עד כה בניהול עסקיו, ובכלל זה עסקי הנדל"ן. במאמר מוסגר אציין שמתסקיר שירות המבחן עולה שחלק מעסקיו של הנאשם מתנהלים בכלל מחוץ לגבולות הארץ.

גם במכתב שנכתב על ידי רואה החשבון של הנאשם [נ/1] אין כדי לסייע לו במקרה זה. מהמכתב עולה שהנאשם משמש כיום כ"מנהל בכיר, אחראי לכל נושא המכרזים מול משרדי הממשלה והמוסדות המוניציפליים", כאשר "כתנאי הכרחי לעבודתו הוא, שאין לו רישום פלילי". עוד נכתב שככל שיוורשע, לא יוכל הנאשם להמשיך ולעבוד בשותפות או "להיות כחלק אורגני בשותפות". למקרא הדברים לא ברור כיצד הם מתיישבים עם העובדה שבמהלך 7 השנים האחרונות תפקד הנאשם והיה פעיל בעסקיו השונים כשבאמתחתו הרשעה פלילית, ובכלל זה בעבודות בהם בא במגע עם גופי ממשל והשלטון המקומי.

זאת ועוד, מתסקיר שירות המבחן עולה שהנאשם שלל נזקקות טיפולית ולפיכך לא טופל במסגרת שירות המבחן.

הנאשם אמנם פנה מיוזמתו למטפל פרטי, דבר מבורך כשלעצמו, אולם במצב הדברים הנוכחי, אין כל אפשרות פיקוח ומעקב אחר הנאשם, ומטעם זה, כמו גם מטעמים נוספים העולים מתסקיר שירות המבחן, אני סבור שישנה חשיבות מוגברת להטיל עליו, בין היתר, גם עונש של מאסר מותנה, עונש שלא ניתן להטילו ככל שתבוטל הרשעתו.

11. בהתייחס לפסיקה שהוגשה מטעם ההגנה כתמיכה לטענתה בדבר ביטול ההרשעה, אציין שבאותם פסקי דין המתייחסים לעבירות של אלימות ואיומים בתוך המשפחה, מדובר בנסיבות השונות בתכלית מענייננו, שכן המקרים בהם בוטלה ההרשעה עסקו בנאשמים שעל פי רוב עברו הליך שיקומי [למשל עפ"ג (מרכז) 42437-03-10 ליאור כרמי נ' מדינת ישראל (31.5.2010); ת"פ (ראשל"צ) 15190-03-14 מדינת ישראל נ' פלוני (15.2.2016)]; או שהוכחה פגיעה ממשית ומוכחת בשיקומם או בחייהם [למשל עפ"ג 23289-12-13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.2.2014), בו נמצא שהרשעת הנאשם תמנע ממנו לייצג את ישראל בתחרויות בינלאומיות רשמיות]; או שהוכחה פגיעה קונקרטית וממשית בפרנסתם [למשל ת"פ (ראשל"צ) 56272-05-14 מדינת ישראל נ' פלוני (18.1.2016)].

12. עוד יש לציין שעתירת ההגנה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם בנסיבות שהוצגו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון, לפיה לצורך הימנעות מהרשעת נאשם נדרשת "ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" ועם הדרישה לתמוך טענה זו בתשתית ראייתית מתאימה. כפי שנקבע בעניין פרנסקי על התשתית הראייתית המבססת את טענת הפגיעה להיות "משמעותית", ואין די בהצגת הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של נאשם.

במצב הדברים המתואר, היעדרות לבקשת ב"כ הנאשם להימנע מהרשעת הנאשם הינה בבחינת "הגמשת התנאים" שנקבעו בעניין כתב (ראו גם עניין הרוש).

נוכח כל האמור, מצאתי שבמקרה שלפני אין מקום לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעת הנאשם.

מתחם העונש ההולם

13. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעיקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

14. מבחינת **הערכים החברתיים המוגנים**, פגע הנאשם בזכותו של אדם לכבוד ולחיים בבטחה ובשלווה.

15. במקרה שלפני **מידת הפגיעה בערך המון** הינה גבוהה, שכן האיומים הקשים הגיעו לאוזניה של המתלוננת.

16. אשר **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, יש לתת את הדעת לכך שהנאשם איים בבוטות ובמלים קשות ביותר על המתלוננת, ולא באופן חד פעמי. אכן, כפי שעולה מכתב האישום, הרקע לאיומים היה סכסוך נקודתי, אולם

הנאשם לא חדל ממעשיו גם לאחר שאיים על המתלוננת בפעם הראשונה, והוא שב ואיים עליה גם ביום המחרת, פעם אחת באמצעות אמה, ופעם נוספת באופן באופן ישיר. בהתייחס לחומרת האיומים, אינני מקבל את טענת ב"כ הנאשם לפיה אין מדובר באיומים ברף עליון. על אף שאין מדובר באיום מפורש לרצוח, הרי שהשימוש במלים "אני אפגע בך ו"אני אאנס אותך" חמורות ומאיימות לא פחות, ויש בהן כדי להגשים את המטרה אותה הציב הנאשם לנגד עיניו לזרוע פחד בלבה של המתלוננת.

17. רמת הענישה הנוהגת במקרים של איומים בתוך המשפחה הינה רחבה ביותר והיא נעה בין מאסר מותנה ושל"צ או קנס, ועד למאסרים בפועל, לעתים לתקופות משמעותיות. במקרה שלפני הצדדים אינם חלוקים על כך שנוכח התסקיר החיובי ניתן להסתפק בעונש של של"צ כעונש מוחשי. עמדה זו מקובלת עלי, והיא עולה בקנה אחד עם מתחם הענישה בעבירות דומות בנסיבותיו של הנאשם, עם המלצת שירות המבחן, עם בקשת המתלוננת שלא לפגוע בנאשם יתר על המידה ועם הצדדים החיוביים הרבים שעולים מתסקיר שירות המבחן.

סוף דבר

18. אשר על כן אני קובע שההליך יסתיים מבלי שהרשעת הנאשם תבוטל, ואני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מהיום על עבירת איומים או עבירת אלימות בתוך המשפחה.

ב. הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 140 שעות, במסגרת "עזר מציון" בבת ים, בתפקידי נהיגה (חלוקת מזון והסעת חולים).

מאחר שמדובר בעבירות שבוצעו בתוך המשפחה, אינני נעתר לעתירת המאשימה להטיל על הנאשם קנס כספי, שלמעשה יפגע גם במתלוננת.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ניתן היום, ד' טבת תשע"ט, 12 דצמבר 2018, בנוכחות הצדדים.